

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Jana Šmakala a soudkyně Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: **S. G.**
zastoupený advokátem JUDr. Borisem Vacou,
sídlem Dlouhá 705/16, Praha,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-2855-12/ZR-2021 ze dne 15. 2. 2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení před správními orgány

1. Žalovaný rozhodnutím č. j. OAM-2855-12/ZR-2021 ze dne 15. 2. 2022 zrušil povolení žalobce k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 46 odst. 5 ve spoj. s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Důvodem mu proto bylo zjištění, že žalobce byl odsouzen příkazem

Okresního soudu Plzeň-město pro spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky k pokutě 20 000 Kč a zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 14 měsíců. Od výkonu zbytku tohoto trestu bylo podmíněně upuštěno se zkušební dobou 12 měsíců; do 2. 7. 2022 tak na žalobce nebylo možné hledět jako na trestně zachovalého.

2. Ve vztahu k rodinnému životu žalobce žalovaný vyšel z toho, že žalobce je bezdětný a svobodný, na území České republiky nepobývají žádní jeho rodinní příslušníci, nevlastní zde ani žádnou nemovitost a nikdo zde na něm není závislý ve vztahu k zajištění pobytu na území České republiky. Na základě těchto skutečností dospěl žalovaný k závěru, že žalobce nemá v České republice vytvořené žádné rodinné vazby, které má naopak ve svém domovském státě Izraeli. Zrušení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho rodinného života. Ve vztahu k soukromému životu žalobce žalovaný vyšel z toho, že zrušení povolení k dlouhodobému pobytu nepředstavuje pro žalobce úplný zákaz pobytu na území České republiky, přičemž to ani neznamená, že by žalobce nemohl studium dokončit dálkově či v budoucnu. V této souvislosti zdůraznil možnost přerušení studia ze závažných důvodů.
3. Celkově tedy žalovaný přiměřenost zásahu do soukromého života žalobce odůvodnil tak, že žalovaný byl pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu, což představuje zákonný důvod pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu. Tento důvod pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu vyvolal sám žalobce, sám si tedy přivodil i následný zásah do soukromého života. Není v zájmu České republiky, aby na jejím území pobývali cizinci hrubě narušující veřejný pořádek páčáním úmyslné trestné činnosti. Žalobce pak v řízení neuvedl žádné důvody, pro které by bylo možné zrušení povolení k pobytu považovat za nepřiměřené.

II. Řízení před soudem

4. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. Namítl, že žalovaný nedostatečně posoudil dopady zrušení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia do jeho soukromého života. Žalovaný totiž pominul některé podstatné informace. Nijak blíže se nezabýval jeho téměř dokončeným studiem všeobecného lékařství na Lékařské fakultě v Plzni Univerzity Karlovy. Žalobce řádně plní své studijní povinnosti s výbornými výsledky a zbývají mu pouze zkoušky a zápočty z 5. ročníku. Studium je náročné a nezbytně vyžaduje prezenční účast. Tyto důvody nevzal žalovaný nikterak v úvahu. Měl je také porovnat s nízkou mírou závažnosti spáchaného přečinu, kterou zohlednil již trestní soud při ukládání trestu i při podmíněném upouštění od výkonu jeho zbytku.
5. Žalovaný setrval na závěrech napadeného rozhodnutí. S dopadem na soukromý život žalobce se dostatečně vypořádal. Vzal přitom v potaz i studium na lékařské fakultě, jehož přerušení je možné, což uznal i sám žalobce. Žalobce se nepochybně dopustil trestného činu, nemůže tak očekávat, že následky pro jeho pobyt na území České republiky budou pouze komfortní. Žalobce je cizinec, neměl tedy zapomínat, že páčání trestné činnosti může mít dopady nejen v trestní rovině. Žalovaný nebyl oprávněn hodnotit povahu trestné činnosti, neboť rozhodující je samotná skutečnost odsouzení pro úmyslný trestný čin.

III. Posouzení věci

6. Žaloba není důvodná. Ministerstvo vnitra po právu dospělo k závěru, že zrušením povolení k dlouhodobému pobytu žalobce za účelem studia nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého života. Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné konkrétní okolnosti soukromého života, které by bylo třeba zohlednit, a skutečnosti známé žalovanému nepřevažovaly nad potřebou ochrany veřejného zájmu.
7. V souzené věci nebylo sporné, že byly naplněny podmínky pro zrušení povolení žalobce k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 46 odst. 5 ve spoj. s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy že žalobce byl pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu. Sporné bylo pouze to, zda žalovaný dostatečně posoudil přiměřenost dopadů svého rozhodnutí do soukromého života žalobce (dopad do rodinného života žalobce také nerozporoval).
8. Podle druhé věty § 46 odst. 5 zákona o pobytu cizinců musí ministerstvo před vydáním rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území podle § 42d posoudit přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
9. Rozsah posouzení přiměřenosti se odvíjí od zákonných kritérií výslovně stanovených v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, popřípadě od dalších kritérií plynoucích zejména z ústavního pořádku a mezinárodního práva, a také od zjištěného skutkového stavu. Na tomto zjišťování významných skutečností však musí cizinec spolupracovat, neboť podrobnosti jeho soukromého či rodinného života jsou známy především jemu.
10. V souzené věci se tato východiska uplatní následovně:
11. Účastník řízení je oprávněn v řízení před správním orgánem navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Před vydáním rozhodnutí ve věci musí správní orgán dát účastníkovi řízení možnost, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce tohoto svého práva nevyužil. V oznámení o zahájení správního řízení byl žalobce řádně poučen o úkonech, které může činit. Žalobce si však toto oznámení řádně nevyzvednul. V průběhu řízení před správním orgánem žalobce nenavrhnul žádné důkazy, ani neučinil jiné návrhy, které by prokazovaly jeho žalobní tvrzení. Vlivem této nečinnosti žalobce mělo Ministerstvo vnitra k dispozici pouze obecné informace o tom, že žalobce je studentem 5. ročníku prezenčního studia všeobecného lékařství, plánovaná doba jeho studia je od 1. 10. 2017 do 30. 9. 2022, a na území České republiky byl pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu. Před vydáním rozhodnutí ve věci ministerstvo informovalo žalobce, že má možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ani tuto výzvu si žalobce řádně nepřevzal. Je nutné podotknout, že správní orgán po celou dobu správního řízení řádně doručoval žalobci na adresu jeho hlášeného pobytu na území České republiky, což žalobce nijak nezpochybnil.
12. Žalobce se tedy po celou dobu správního řízení nikterak nevyjádřil, přestože mu tato možnost byla poskytnuta. Žalovaný tak mohl zohlednit jen informace známé mu z jeho vlastní činnosti, například obecné informace o studiu, nebyl ale povinen vyhledávat informace další. Povinnost uvést rozhodné skutečnosti a označit související důkazy totiž ležela právě na žalobci, který sám disponuje konkrétními informacemi o míře zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Proto také § 174a odst. 1 *in fine* zákona o pobytu cizinců stanoví, že účastník řízení je povinen poskytnout informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

13. Setrvání na území České republiky za účelem studia nepochybně bylo a je pro žalobce žádoucí. Není proto jasné, proč žalobce v průběhu správního řízení žádné relevantní informace ministerstvu neposkytnul, ačkoliv měl tu možnost (a procesní povinnost). Ministerstvo vnitra tedy postupovalo v souladu se zákonem. Kvůli nečinnosti žalobce bylo nuceno posouzení dopadů napadaného rozhodnutí omezit pouze na informace, které samo vyhledalo z vlastní činnosti.
14. Toto posouzení soud považuje za srozumitelné, logické a na věc přiléhavé. Proto na něj v podrobnostech odkazuje, s výhradou k posouzení závažnosti trestné činnosti uvedenou níže. Stručně lze uvést, že žalobce jako cizinec prokázal jistou míru nechtu dodržovat základní, trestním právem vynucovaná pravidla mezilidského soužití na území České republiky. Riskoval tak své oprávnění pobývat na jejím území. Obecně formulovaný individuální zájem žalobce na pokračování studia – nesporně velmi náročného – oboru všeobecného lékařství, nepřevažuje zájem České republiky, aby na jejím území pobývali především cizinci dodržující základní právní pravidla pobytu, včetně požadavku nepáchat úmyslnou trestnou činnost. To platí tím spíše, že návrat na území České republiky a pokračování ve studiu nejsou žalobci do budoucna znemožněny.
15. V této souvislosti lze uvést, že rozhodnutí soudu mohlo být jiné, pokud by žalobce ve správním řízení uvedl informace, které poskytl v řízení před soudem. Informace uvedené zejména k návrhu na přiznání odkladného účinku soud považuje za konkrétní a vypovídající o podstatném zásahu do studia žalobce. Tento zásah má sice následky odstranitelné, soud je nicméně považuje za velmi citelné a odstranitelné jen se zvýšeným úsilím.
16. Obecně má žalovaný pravdu v tom, že páčání trestné činnosti cizincem má mít následky z hlediska jeho pobytu na území České republiky a komfort cizince ustupuje do pozadí. V souzené věci by však bylo třeba zohlednit již vynaložené úsilí ze strany žalobce k absolvování podstatné části studia medicíny, jeho kvalitu i specifika studia, a poměřit je s konkrétními okolnostmi ohrožení veřejného zájmu.
17. Žalovaný totiž zjevně nemá pravdu v tom, že by nemohl hodnotit povahu trestné činnosti. Hodnocení závažnosti a druhu protiprávního jednání cizince mu výslovně ukládá § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Při tomto hodnocení samozřejmě nemůže přehodnocovat závěry trestního soudu. Správní orgány na úseku pobytu cizinců ovšem nemají uplatňovat trestněprávní a kriminologická hlediska náležející orgánům činným v trestním řízení; na věc mohou hledět z širšího pohledu požadavků na pobyt cizinců, u nichž je třeba obezřetnosti a předběžné opatrnosti (srov. rozsudek KS v Plzni č. j. 76 A 2/2021-82 ze dne 15. 12. 2021, dále pak rozsudek NSS č. j. 2 Azs 29/2019-33 ze dne 29. 5. 2020, odst. 20-22).
18. To ostatně soud ve věci již uvedl, když rozhodoval o odkladném účinku. Trestní soud považoval jednání žalobce za relativně málo závažné a v současné době žalobce trest zákazu činnosti nevykonává. Jakkoliv nemohou být trestněprávní a kriminologické úvahy trestního soudu určující pro vnitřní správu na úseku pobytu cizinců, nelze ani ignorovat (nezohlednit), že trestní soud patrně shledal, že žalobce v době výkonu trestu způsobem svého života prokázal, že dalšího výkonu tohoto trestu není třeba (§ 90 trestního zákoníku) a státní zástupce jako reprezentant veřejného zájmu se na místě vzdal práva stížnosti, tj. z hlediska ochrany veřejného zájmu neměl námitek (srov. usnesení OS Plzeň-město č. j. 32 T 41/2021-81 ze dne 2. 7. 2021). Anekdoticky pak lze připomenout, že donedávna, do změny a sjednocení praxe orgánů činných v trestním řízení, nemuselo být

jednání žalobce v Plzni ani považováno za trestný čin (srov. rozsudky KS v Plzni č. j. 17 A 115/2019-45 ze dne 29. 11. 2019, č. j. 17 A 126/2019-42, 17 A 134/2019-38, 17 A 146/2019-37, 17 A 156/2019-49 ze dne 20. 12. 2019 a č. j. 17 A 143/2019-45 ze dne 31. 1. 2020).

19. Pokud by tedy žalobce uvedl podrobnosti o svém studiu již ve správním řízení, žalovaný by musel věnovat zvýšenou pozornost tomu, aby s ohledem na okolnosti případu žalobce vysvětlil, jaký konkrétní, aktuální a závažný zájem existuje na tom, aby dočasně opustil území České republiky na úkor dokončení studia. Tyto podrobnosti ovšem žalobce neuvedl, žalovaný tedy mohl jeho věc posoudit jen obecně. Vůči tomuto obecnému posouzení nemá soud žádné právně významné výhrady; náleží pouze přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí, nikoliv nahrazovat uvážení správního orgánu z hlediska správnosti jeho rozhodnutí.

IV. Závěr

20. Správní orgány posoudily otázku přiměřenosti dopadů do soukromého života žalobce ve vztahu ke zrušení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia v souladu se zákonem. Z toho důvodu soud žalobu zamítl jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
21. Žalobce neměl ve věci úspěch a procesně úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. července 2022

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu